

РЕШЕНИЕ

№ 1010

гр. София, 18.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 53 СЪСТАВ, в публично заседание на петнадесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ

при участието на секретаря БИЛЯНА ЕМ. ПЕТРОВА
като разгледа докладваното от КОНСТАНТИН АЛ. КУНЧЕВ Гражданско дело № 20231110102348 по описа за 2023 година

Производството е образувано по подадена искова молба от **К. Я. С.**, ЕГН *****, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „Двадесет и осми февруари“ № 8 срещу „Сп“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 73, с която са предявени кумулативно обективно съединени иски, както следва:

– конститутивен иск с правно основание **чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ** за признаване на уволнението, извършено със заповед на работодателя № 605/15.11.2022 г. за незаконно и неговата отмяна;

– конститутивен иск с правно основание **чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ** за поправка на вписаното в трудовата книжка основание за прекратяване на трудовия договор;

– осъдителен иск с правно основание **чл. 128, т. 2 КТ** за заплащане на сумата от **826 лв.**, представляваща трудово възнаграждение за периода от 14.09.2022 г. до 18.10.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 16.01.2023 г. до окончателното ☐ изплащане;

– иск с правно основание **чл. 61, ал. 1 ЗЗД** за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в общ размер на **186,21 лв.**, представляваща подлежащи на възстановяване разходи, направени от ищцата за ремонт и годишен технически преглед (ГТП), както и сумата от **189,25 лв.**, обща стойност на зареждания с гориво на служебния автомобил на ищеца, който е използван за служебни пътувания, ведно със законната лихва върху претендираните суми, считано от 16.01.2023 г. до окончателното им изплащане.

Ищецът К. С. твърди, че по силата на сключен с ответника „Сп“ ООД трудов договор № 628/14.09.2022 г. е изпълнявал длъжността „шофьор-куриер“, като трудовото правоотношение между страните е било прекратено едностранно от служителя на 18.10.2022 г. на основание чл. 327, ал. 1, т. 3, предл. 1 и 2 КТ. След като прекратил трудовото правоотношение, ищецът получил заповед за прекратяване на трудовия му договор № 605/15.11.2022 г., която счита за незаконосъобразна поради липса на предмет. Твърди още, че със свои средства е заплатил ГТП на предоставения му служебен автомобил, както и ремонт на същия. Претендира и стойността на заплатеното от него гориво. Претендира разноски.

Ответникът „Сп“ ООД е подал отговор на исковата молба в срока по чл. 131 ГПК, с който оспорва предявените искове. Твърди, че ищецът се е явил на работа единствено на 19.09.2022 г., когато му е предаден служебен автомобил, който и към момента не е върнал. Поддържа, че не дължи трудово възнаграждение на ищеца, тъй като дължимото му за месец септември 2022 г. в размер на 13,86 лв. е изплатено на лицето, а за месеците октомври и ноември 2022 г. не му се дължи, тъй като ищецът е в самоотлъчка. Оспорва да е получил молбата на ищеца за прекратяване на трудовото правоотношение. Претендира присъждането на разноски.

Съдът, след като взе предвид доводите на страните, и като обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ:

При предявен иск с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ в тежест на ответника е да докаже законността на уволнението на основание, на което е извършено и което е вписано в трудовата книжка. В тежест на ищеца е да докаже твърденията си, че е прекратил трудовото правоотношение с ответника на посочената от него дата – 18.10.2022 г. на посоченото в исковата молба основание.

Спорният по делото въпрос е дали ищецът е прекратил трудовото правоотношение едностранно на основание чл. 327, ал. 1, т. 3, пр. 1 и 2 КТ на 18.10.2022 г.

От събраните по делото писмени доказателства, съдът приема за установено по безспорен начин, че на 14.09.2022 г. е възникнало трудово правоотношение между ищеца и ответника. Съгласно приложения по делото от страните трудов договор № 628/14.09.2022 г. К. С. е заемал длъжността „шофьор-куриер“, код по НКПД 8322-2004, на пълно работно време (8 часа), с основно трудово възнаграждение в размер на 710 лв., ведно с 0,6 % ДТВ за придобит трудов стаж и професионален опит, към офис Кюстендил на работодателя „Сп“ ООД. Посочено е, че служителят ще изпълнява следните задължения по длъжностна характеристика: „*управление на служебен/личен автомобил, доставяне на пратки на куриери и директно на получатели в гр. Кюстендил и област*“. Работодателят имал задължение да изплаща трудовото възнаграждение до 30-о число на следващия месец. Установява се, че възникналото трудово правоотношение е за неопределен срок, като в полза на работодателя е уговорена клауза за изпитване за срок от 6 месеца.

Ищецът твърди, че работодателят едностранно е изменил характера и мястото на работа, с което е възникнало правото му да прекрати едностранно без предизвестие трудовото правоотношение. По аргумент от чл. 335, ал. 2, т. 3 КТ прекратяването без предизвестие ще породи действие от момента на получаване на писменото изявление за прекратяване на договора от работодателя. В тази връзка ищецът следва да докаже факта на връчване на писменото заявление за прекратяване на работодателя.

В открито съдебно заседание на 15.11.2023 г. допуснатият свидетел на ищеца – неговата съпруга, е заявила, че той е пътувал във връзка със задълженията си по процесното трудово правоотношение до гр. Гоце Делчев, гр. Разлог, гр. Банско и гр. Дупница, въпреки че определеното място на работа било в гр. Кюстендил и област Кюстендил. Тези обстоятелства са известни на свидетелката от думите на съпруга □. Също споменава, че е използвал личния си автомобил, за да пътува, тъй като служебният не е бил изправен.

Ответникът в отговора на исковата си молба е посочил, че служителят се е явил на работа единствено на 19.09.2022 г., а в останалите дни до 15.11.2022 г. – датата на прекратяване на трудовото правоотношение със заповед на работодателя, същият е бил в положение на самоотлъчка. Прилага констативни протоколи, с които е удостоверил отсъствието на служителя от работното му място за следните периоди: на 16.09.2022 г.; от 20.09.2022 г. до 23.09.2022 г.; от 26.09.2022 г. до 30.09.2022 г.; от 01.10.2022 г. до 31.10.2022 г.; от 01.11.2022 г. до 14.11.2022 г. Нещо повече, служителят е получил на 19.09.2022 г. служебен автомобил с рег. № СА5934НМ, който към датата на подаване на отговора на

исковата молба все още не е върнал на работодателя.

Разпоредбата на чл. 327, ал. 1, т. 3, пр. 1 и 2 КТ съдържа субективното материално потестативно право на служителя с едностранно писмено изявление, без предизвестие, да прекрати трудовото правоотношение, когато работодателят едностранно промени мястото или характера на работата. Трудовото правоотношение се смята за прекратено от датата на получаване на писменото изявление – по аргумент от чл. 335, ал. 1, т. 3 КТ. Последниците от упражняването на това право на служителя настъпват **без да е от значение обстоятелство дали фактически е налице посоченото в изявлението основание за прекратяване** – то не се изследва и от съда (виж трайната практика на ВКС, обективирана в решение № 34 от 03.04.2017 г. по гр. д. № 3010/2016 г. на I П г. о., решение № 203 от 30.05.2011 г. по гр. дело № 832/10 г. на III г. о., решение № 144 от 23.02.10 г. по гр. дело № 3101/08 г. на V г. о.). Основанието за прекратяване може да е от значение единствено **в хипотезата на злоупотреба с правото по чл. 327 КТ** за прекратяване на трудовия договор, като например по този начин се опитва да избегне налагането на дисциплинарно наказание за нарушение, което е извършено преди отправяне на едностранното изявление (виж в този смисъл решение № 289 от 18.11.2014г. по гр. д. № 1289/2014г. на ВКС, IV г. о., решение № 159 от 15.03.2021 г. по гр. д. № 4433/2019 г. на ВКС, III г. о., определение № 1071 от 15.10.2010 г. по гр. д. № 562/2010 г. на ВКС, IV г. о.). В цитираната трайна и непротиворечива практика на ВКС се приема, че **трудовото правоотношение не се прекратява, ако работникът злоупотреби с правото си по чл. 327 КТ**.

По настоящото дело ответникът не е претендирал изрично служителят да злоупотребява с правото си по чл. 327 КТ да прекрати договора, но навежда доводи именно в този смисъл – констатирани са систематични неявявания на работа, с което е нарушена трудовата дисциплина и е предпоставка за налагане на дисциплинарно наказание, а в случая – възможност и работодателят да прекрати без предизвестие трудовия договор в срока за изпитване на основание чл. 71, ал. 1 КТ. С оглед на това съдът следи за злоупотреба с право по чл. 8 КТ, дори когато страната не е изрично предявила такова възражение, а е изложила аргументи в този смисъл.

Констативните протоколи на работодателя, в които с подписите на двама служители се удостоверява неявяването на работа на ищеца, представляват **частен свидетелстващ документ**. Подписаният частен документ се ползва с формална доказателствена сила, тъй като задължава съда да приеме, че автор на изявлението е означеното в документа като автор лице до опровергаването му. Ищецът в процесното дело не е оспорил констативните протоколи, а в писмената си защита сочи, че *„доводите на работодателя са очевидно несъстоятелни – не са изложени обяснения как и защо е търпяна самоотлъчката за целия този период“*. Единственото доказателство, което е представил ищеца, че е изпълнявал задълженията си по трудовото правоотношение, са свидетелските показания на неговата съпруга. Същият не оспорва и твърдението на ответника, че не е върнал служебния автомобил на работодателя.

С оглед на представените в хода на делото доказателства съдът приема, че констативните протоколи на работодателя, наред с установените факти по делото (задържането на служебния автомобил от служителя), имат по-голяма доказателствена стойност от показанията на свидетеля по делото (съпруга на ищеца и възпроизвела косвени данни – разбрала от съпруга си, че е пътувал извън мястото на работа). От това следва, че в периода от сключване на трудовия договор до 18.10.2022 г. (датата на получаване на заявлението за прекратяване по чл. 327 КТ) служителят не е посещавал работното си място и е бил в неизпълнение на трудовите си задължения. В този период не се включва 19.09.2022 г., за който ден не е спорно, че служителят се е явил на работа и е получил трудово възнаграждение за него. **Във връзка с гореизложеното съдът приема, че трудовото правоотношение не се прекратява на 18.10.2022 г., тъй като работникът е злоупотребил с правото си по чл. 327 КТ, тъй като е бил в положение на самоотлъчка.**

Към исковата си молба ищецът е приложил обратна разписка по пратка № 5300423561597 от 18.10.2022 г. /л. 7 по делото/ като доказателство на твърдението, че

работодателят е получил заявлението за прекратяване на трудов договор от 17.10.2022 г. В същата е посочено, че документите са приети на 18.10.2022 г. на адреса на работодателя, но като получател не са посочени имената и подписа на управителя на дружеството.

Ответникът оспорва получаването на заявлението за прекратяване, доколкото същото не е получено от управителя на дружеството.

Правна уредба за реда на връчване на писменото изявление за прекратяване на трудовия договор липсва, като съдебната практика приема за приложими способите за връчване лично или по пощата с обратна разписка, с нотариална покана, както и всяко друго връчване, което е допустимо съобразно общите правила в ГПК и правилата по специалния нормативен акт – Закона за пощенските услуги (виж решение № 253 от 12.02.2015 г. на ОС - Пловдив по в. гр. д. № 7/2015 г.).

Съдът намира, че при оспорване от ответника на факта на получаване на заявлението за прекратяване, за ищеца е задължението да ангажира безспорни доказателства за установяване на точния момент на получаване. Той е изпълнил това свое задължение с прилагането на обратната разписка, в която е видно, че адресат е работодателят и адресът на получаване съответства на този на търговското дружество – гр. София, бул. „Черни връх“ № 73. Ответникът не може да обори факта на връчване на заявлението за прекратяване с възражението, че то не е получено от управителя на дружеството. Съгласно разпоредбата на чл. 301 ТЗ, когато едно лице действа от името на търговец без представителна власт, се смята, че търговецът потвърждава действията, ако не се противопостави **веднага** след узнаването. Заявлението по чл. 327, ал. 1 КТ е получено на адреса на ответника на 18.10.2022 г., като същият е възразил срещу това едва с отговора на исковата молба – 06.07.2022 г. Поради това съдът приема, че възражението на ответника за неполучаване на изявлението на служителя е неоснователно.

Трудовият договор между страните е сключен на 14.09.2022 г. и в него изрично е уговорена клауза за изпитване за срок от 6 месеца, уговорен в полза на работодателя. С оглед гореизложеното трудовото правоотношение е прекратено от работодателя на 22.11.2022 г. с получаване на заповед № 605/15.11.2022 г. от служителя съгласно обратна разписка /на л. 40 по делото/, като по този начин ответникът е упражнил правото си по чл. 71, ал. 1 КТ да прекрати едностранно без предизвестие трудовия договор в срока за изпитване. **Съдът приема, че трудовият договор е прекратен законосъобразно от работодателя на 22.11.2022 г., поради което искът по чл. 344, ал. 1, т. 1 следва да бъде отхвърлен като неоснователен.**

-

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ:

Исковете по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ и чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ са обективно кумулативно съединени **в съотношение обуславящ към обусловен**, като съдът дължи произнасяне и по двата иска. Решението на съда за отмяна на уволнението като незаконно обуславя изхода на иска по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ, а именно – ако уволнението на извършеното основание бъде прието за законно, то същото следва да фигурира в трудовата книжка на ищеца. Искът е допустим – подаден е от легитимирано лице в определения от закона срок.

Поради това съдът приема, че искът по чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка на вписаното в трудовата книжка основание за прекратяване на трудовия договор, следва също да бъде отхвърлен като неоснователен.

-

По иска с правно основание чл. 128, т. 2 КТ:

Искът с правна квалификация чл. 128, т. 2 от КТ е допустим, като е предявен от лице, което има правото да претендира изплащане на дължимо и уговорено трудово възнаграждение като насрещна престация срещу осъществена трудова дейност. Разгледан по същество обаче предявеният иск е неоснователен. За уважаването на така предявения иск е необходимо да се докаже наличието на трудово правоотношение, по което през процесния

период ищецът е своята работна сила, за който не е получил уговореното между страните трудово възнаграждение.

От представените по делото доказателства се установява, че между страните е съществувало валидно трудово правоотношение за периода от 14.09.2022 г. до 22.11.2022 г. Спори се дали ищецът е изпълнявал задълженията си по трудовия договор и дали е престира в този период работната си сила, с изключение на 19.09.2022 г. По настоящото дело съдът в мотивите си към иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ прие за установено от работодателя, че ищецът е бил в самоотлъчка за следните периоди: на 16.09.2022 г.; от 20.09.2022 г. до 23.09.2022 г.; от 26.09.2022 г. до 30.09.2022 г.; от 01.10.2022 г. до 31.10.2022 г.; от 01.11.2022 г. до 14.11.2022 г. Това е доказано с приложените констативни протоколи от ответника, които се ползват с по-голяма доказателствена стойност от твърденията на ищеца и показанията на съпругата му. Не се спори между страните, че на 19.09.2022 г. служителят се е явил на работа, за което е получил трудово възнаграждение съгласно платежен фиш за месец септември /л. 31 по делото/.

Във връзка с това, че служителят е бил в самоотлъчка и не е реално отработил дните, за които претендира възнаграждение от работодателя, то съдът следва да отхвърли иска като неоснователен.

По иска с правно основание чл. 61, ал. 1 ЗЗД:

Ищецът претендира осъждане на ответника да заплати сумата в общ размер на **186,21 лв.**, представляваща подлежащи на възстановяване разходи, направени от ищцата за ремонт и годишен технически преглед (ГТП), както и сумата от **189,25 лв.**, обща стойност на зареждания с гориво на служебния автомобил на ищеца, който е използван за служебни пътувания, ведно със законната лихва върху претендираните суми, считано от 16.01.2023 г. до окончателното им изплащане.

По иска за водене на чужда работа без пълномощие ищецът следва да докаже извършените действия по управление на чуждата работа: 1) да е заплатил ремонт и ГТП на служебен автомобил, собственост на ответното дружество, както и разходи за гориво; 2) че ищецът е извършил със собствени средства твърдяната работа за ремонт, ГТП и гориво на служебния автомобил в процесния период; 3) че е предприел работата уместно, същата е била добре управлявана и е била в интерес на ответника; 4) размера на направените разходи за предприетото управление на чуждата работа.

Ищецът е приложил към исковата си молба фактура № 0005010020 от 09.09.2022 г. за сумата от 151,15 лв. и фактура № ***** от 19.09.2022 г. за сумата от 35,02 лв. Двете фактури са доказателство за извършени плащания от ищеца за ремонт и за ГТП на служебния автомобил, получен от работодателя. Прилага още три фактури от 25.09.2022 г., 30.09.2022 г. и 07.10.2022 г. за направени разходи за гориво.

В молба от 18.10.2023 г. ответникът възразил, че: фактурата за ремонт на автомобила е от дата преди сключване на трудовия договор; за фактурата за извършен ГТП е изпратен служебен аванс на лицето, който не е отчетен до момента; разходите за гориво са направени в дни, през които лицето е било в самоотлъчка.

Според събраните по делото доказателства и приетото тълкуване на фактите от съда, в това число за времето на самоотлъчка, се приема, че в периода на самоотлъчка на служителя не се дължат разходи, направени за гориво. Доколкото този разход не е в причинна връзка с извършваната трудова дейност, то същият не следва да му се дължи. Относно разхода за ремонт на служебния автомобил – той също не се дължи на ищеца, тъй като последният не е доказал по безспорен начин, че издадената фактура е за процесния автомобил. Ищецът не е оборил тези две възражения на ответника, които са основателни според съда.

Поради това искът следва да се отхвърли за сумите от **151,15 лв.**, представляваща подлежащи на възстановяване разходи, направени от ищцата за ремонт на служебния

автомобил, както и за сумата от **189,25 лв.**, обща стойност на зареждания с гориво на служебния автомобил на ищеца, който е използван за служебни пътувания.

Относно извършения годишен технически преглед – доколкото ответникът в молбата си от 18.10.2023 г. е потвърдил за дължимостта на сумата от 35,02 лв. с ДДС, като за същата твърди, че е изпратен служебен аванс на лицето, който не е отчетен до момента. Работодателят не е представил по делото допълнителни доказателства, че вземането действително е платено, а ищецът не е намалил претенцията си в тази част. От това следва да се заключи, че сумата за извършения ГТП на служебния автомобил се дължи на ищеца и следва да му бъде присъдена.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на делото на основание чл. 78, ал. 3 ГПК ответникът има право да получи претендираните разноски съразмерно с отхвърлената част от исквете, но тъй като не са представени доказателства за извършени такива, произнасяне в негова полза не може да има. Предвид частичното уважаване на един от исквете на ищеца, той има право на присъждане на разноски в пропорционален размер, но тук също не са налице доказателства за извършени такива по делото. Поради това съдът не следва да присъжда разноски на страните.

С оглед гореизложеното съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от К. Я. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „Двадесет и осми февруари“ № 8 срещу „Сп“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 73 искове с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 КТ за признаване на уволнението за незаконно и отмяната му, с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 4 КТ за поправка на основаниято за уволнение, вписано в трудовата му книжка, както и с правно основание чл. 128, т. 2 КТ за заплащане на сумата от 826 лв., представляваща трудово възнаграждение за периода от 14.09.2022 г. до 18.10.2022 г., ведно със законната лихва върху сумата, считано от 16.01.2023 г. до окончателното ѝ изплащане;

ОСЪЖДА „Сп“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 73 да заплати на К. Я. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „Двадесет и осми февруари“ № 8, сумата от 35,02 лв., представляваща направени разноски за извършване на ГТП на служебен автомобил с правно основание чл. 62, ал. 1 ЗЗД, ведно със законната лихва върху претендираните суми, считано от 16.01.2023 г. до окончателното им изплащане.

ОТХВЪРЛЯ предявения от К. Я. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Кюстендил, ул. „Двадесет и осми февруари“ № 8 срещу „Сп“ ООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Черни връх“ № 73 иск с правно основание чл. 62, ал. 1 ЗЗД за сумата над 35,02 лв. до претендираните 375,46 лв.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____

